

RECENSIONS

L. BLOOMFIELD: *Language*, New-York, Henry Holt and Company, 1954. 564 pàgs.

Cal remarcar l'aparició de la darrera edició de la famosa i fonamental obra del més il·lustre representant de la lingüística nord-americana. L'edició actual segueix l'anterior de l'any 1933: és ben sabut que aquesta, en canvi, aparegué tan extraordinàriament modificada respecte a l'edició de 1914, que podria considerar-se un llibre nou.

És ben lamentable la nostra manca de connexió amb les noves tendències de la lingüística moderna i, d'una manera particular, amb l'americana. Hom pot discutir l'orientació d'aquesta darrera — obtinguda, sobretot, per l'obra de Bloomfield —, però cal reconèixer l'extraordinària importància dels estudis teòrics sobre lingüística als Estats Units.

Hom ha comparat amb encert la transcendència i la funció rectora de Bloomfield a Amèrica amb la de F. de Saussure a Europa. D'ells procedeixen en bona part les direccions estructuralistes que, tot i llurs diferències, s'han desenvolupat en ambdós continents. Un estudi comparatiu de l'obra de cadascun d'ells ens descobriria més d'una afinitat sorprenent.

Per a Bloomfield l'objecte de la lingüística és l'estudi de les *utterances* (enunciats o expressions concretes), i, en aquest sentit, la diferència respecte a Saussure és ben palesa. Altrament, el *significant*, d'acord amb la concepció del mestre americà, no és res *mental* — per això hom parla, a Amèrica, del *mentalisme* europeu —, sinó quelcom físic i material. D'acord amb l'escola de Bloomfield hom pretén de descobrir el sistema més adient que ens permeti d'explicar-nos un conjunt d'*utterances* concretes. També és important d'assenyalar l'existència de l'aspecte *phonemic* — o fonològic — al costat del *phonetic* en Bloomfield. Per altra banda, la *forma* lingüística té caràcter material — i no ideal, com ens diu l'escola glossemàtica de Hjelmslev. Hom estableix també un paral·lel fonamental entre el *fonema*, com a unitat mínima sense significació, i el *morfema*, com a unitat també mínima, però amb significació: en aquest sentit el concepte de *morfema* no és oposat al de *semantema*, tal com trobem en molts lingüistes europeus.

L'orientació *mecanicista* — insuficient per a explicar-nos els fenòmens lingüístics en llur extraordinària complexitat — i el fet que l'obra bloomfieldiana hagi estat desenvolupada després, i superada en molts aspectes, no s'oposa, certament, a la transcendència extraordinària de l'obra a què acabem d'alludir.

Josep Roca i Pons